

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Δίο παράδοξα πράγματα διαλαμβάνει τὸ σημερινὸν εὐαγγέλιον, τὴν ὁμμάτωσιν τοῦ ἀπὸ μήτρας γεννηθέντος τυφλοῦ, καὶ τῶν φθονερῶν Φαρισαίων τὸν μέγαν παραλογισμόν· τὸ ὑπρῶτον θαῦμα ἐστὶ μέγα καὶ ἔξαισιον καὶ ὑπερβαῖνον πάσας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως· τὸ δεύτερον κρίσις ἐστὶ τοῦ νοὸς σφαλερωτάτη, καὶ ἐναντία εἰς τὴν λογικὴν καὶ διακριτικὴν τοῦ ἀνθρώπου δύναμιν. Τὸ μὲν θαῦμα κατώρθωσεν ἡ δύναμις τοῦ Θεανθρώπου, τὸν δὲ παραλογισμὸν τὸ πάθος τοῦ φθόνου· ὁ Θεάνθρωπος ἐφώτισε τὸν τυφλόν, ὁ φθόνος ἐτύφλωσε τοὺς βλέποντας· ὁ Θεάνθρωπος ἀνέῳξε τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ὁ φθόνος ἔκλεισε τὰ ὄμματα τῶν βλεπόντων. Εὐλογημένοι χριστιανοί, προστηλώσατε τὸν γοῦν εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς ἐρμηνείας τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἵνα ἰδῆτε, διτὶ ὅσον ὁ θεὸς φωτίζει, τοσοῦτον τὰ πάθη σκοτίζουσι τὸν ἀνθρώπον, καὶ μάθητε, διτὶ τινὲς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πάσχουσιν, ἵνα δοξασθῇ ὁ θεός.

^{ἰωάν. 9,} **Τ**ῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐξ γενετῆς.

Ἐφευγεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ τοῦ ἴεροῦ, ἐπειδὴ ἐζήτουν λιθοβολῆσαι αὐτὸν οἱ Ιουδαῖοι· διερχόμενος δὲ διὰ τῆς ὁδοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον, ὃστις ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ἐγεννήθη τυφλός. Ποίαν δὲ ἄρα γε τύφλωσιν εἶχεν ὁ τυφλὸς οὗτος; ἀνεῳγμένα ἄρα γε ἦσαν τὰ βλέφαρα αὐτοῦ, καὶ βεβλαμμένοι οἱ τῶν ὁμμάτων βολβοί; ἢ κεκλεισμένα παντελῶς τὰ βλέφαρα, καὶ ὑγιεῖς οἱ βολβοί; ἢ καὶ τὰ βλέφαρα κεκλεισμένα, καὶ οἱ βολβοί βεβλαμμένοι; ἢ οὐδὲ βλέφαρα εἶχεν, οὐδὲ βολβούς, οὐδὲ σημεῖον ὀφθαλμῶν, καθὼς εἴπεν εἰς παλαιὸς παραφραστής. Λέγει μὲν κατωτέρω ὁ εὐαγγελιστής, «Καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς»<sup>Νόννος δέ
λιγύπτ. ἐν
τῇ ποιητικ.
αὐτ. παραφράσ.</sup> εἰς οὖν φαίνεται, διτὶ εἶχεν ὄμματα ὁ τυφλός, ^{ἰωάν. 9,} ^{17.} ἀλλὰ κεκλεισμένα ἦσαν τὰ βλέφαρα αὐτοῦ· τοῦτο αὐτὸ ἐπιβεβαιοῦσι καὶ τὸ «πῶς ἀνεῳχθησάν σοι οἱ ὄφθαλμοί», καὶ τὸ «ἢ ^{ἰωάν. 9,} νοιξέ σου τοὺς ὄφθαλμούς». Τὴν περιγραφὴν τῶν τετυφλωμένων ὄμμάτων ἐστιώπησεν ὁ εὐαγγελιστής, καθότι αὐτὸ μόνον τὸ ἐκ γενετῆς τυφλὸς παρίστασι τοῦ θαύματος τὸ μεγαλεῖον. Ιδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου τοῦτον τὸν τυφλόν, εὐθὺς ζήτημα προβάλλουσι.

^{αὐτ. 9,} ^{2.} Καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεῖν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

Διδάσκαλε, λέγουσι, τίς ἡμαρτεῖν; οὗτος, ἥγουν ὁ τυφλός, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐστὶ δυσκατανόητον· διότι, εὖλος ὁ τυφλὸς ἐξ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθη τυφλός, πότε ἡμαρτεῖν, ὅστε διὰ τιμωρίαν τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ ἐγεννήθη τυφλός; προτοῦ γεννηθῆ, οὐχ ὑπῆρχεν· ὅθεν οὐδὲ ἀμαρτῆσαι ἥδυνατο. Ἀλλὰ καὶ τὸ «ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ» ἀκατάλληλον φαίνεται εἰς τὸ στόμα τῶν ἀποστόλων· διότι αὐτοὶ ἦσαν δεδιδαγμένοι ὑπὸ τῆς θείας γραφῆς, ὅτι ὁ θεός οὐδένα παιδεύει διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν γονέων αὐτοῦ, ἀλλὰ καθένα διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀμαρτίας «Ἡ ψυχή, εἶπεν,

«ἢ ἀμαρτάνουσα, αὕτη ἀποθανεῖται». Ἀναμφίβολόν ἐστιν, ὅτι οἱ ἀπόστολοι ἔξεφώνησαν τοῦτο τὸ ζήτημα, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Φαρισαίων, καὶ κατὰ τὴν

^{ῦπ. ἴως.} ^{εἰς. 2. x. 12.} περὶ πολ. ^{καὶ 6. 18.} περὶ. ^{καὶ τ. περὶ} Φιλ. ^{καὶ} Γιγάντ. περὶ θάνατον ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰσέρχεται

Σωγχ. εἰς ἄλλο σῶμα διὰ καθαρισμὸν τῶν ἀμαρτιῶν. καὶ ἔντιν αὐτῆς. Κατὰ ταύτην οὖν τὴν πεπλανητικήν γνώμην ὑπωπτεύοντο, μήπως ὁ

τυφλὸς ἔβλεπε μέν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐγεννήθη, ἀμαρτῆσας δὲ ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ σώματι, ἐγεννήθη τὸ δεύτερον τυφλὸς διὰ τιμωρίαν καὶ κάθαρσιν τῶν προτέρων αὐτοῦ ἀμαρτιῶν· ἢ δὲ περιφερομένη πα-

ραβολή ἐστιν αὕτη· «Οἱ πατέρες ἔφαγον ^{ιε. 18.} ^{2.} » ὅμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐ-» γομφίασαν». Εἰς ταύτην τὴν παραβολὴν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων ἐπίστευον, καὶν ὁ θεός διὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ μεθ' ὄρκου ἐβεβαίωσεν αὐτούς, ὅτι οὐδέποτε ὄψονται τὴν ἔκβασιν αὐτῆς «Χῶ ἐγώ, ^{αὐτ. 3.} » λέγει Κύριος, εὖλος γένηται ἔτι λεγομένη » ἢ παραβολὴ αὕτη ἐν τῷ Ἰσραὴλ». Διὰ τούτων καταλαμβάνομεν, πόθεν οἱ μαθήται τοῦ σωτῆρος ἀφορμὴν λαβόντες, προέβαλλον τοῦτο τὸ ζήτημα, «τίς ἡμαρτεῖν, » οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ»; Ἰδοὺ δὲ πῶς εἰς τοῦτο ἀπαντήσας ἀπεκρίθη ὁ Θεάνθρωπος.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ^{ιε. 9.} ^{3.} ἡμαρτεῖν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλὰ ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Συντόμως ὁ πάνσοφος διὰ τῆς ἀποκρίσεως αὐτοῦ καὶ τὴν ἐλληνικὴν καὶ φαρισαϊκὴν πλάνην κατέργησε, καὶ τὴν πεπλανημένην γνώμην τῶν Ἰουδαίων ἀπέρριψεν· «Οὔτε οὗτος, λέγει, ἡμαρτεῖν, » οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ » τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ». Ποιὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐφανερώθησαν εἰς τὸν τυφλόν; ἐφανερώθη ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ἢτις μετέβαλεν εἰς φῶς τὸ σκότος τοῦ τυφλοῦ· ἐφανερώθη ἡ δημιουργικὴ δύναμις, ἢτις ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τοῦ πτύσματος ἐποίησε φωτιστικὸς ὁρθαλμούς. Ἀλλὰ τόση βλάβη εἰς τὸν τυφλὸν, ἵνα φανερωθῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ; ἀλλὰ ποία, εἰπέ μοι, ἡ βλάβη; Οστις γεννηθῆ

τυφλός, καὶ οὐδέποτε αἰσθανθῆ τῆς ὥφελείας τοῦ φωτός, ἀσυγκρίτως διηγωτέρας στενοχωρίας αἰσθάνεται ἐκείνου, ὅστις πρῶτον ἔβλεπεν, ἐπειτα ἐστερήθη τοῦ φωτός. Ἐγεννήθη τυφλός, ἀλλ' ἐπειτα ἔλαβε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς μικρᾶς καὶ σχεδὸν ἀνεπαισθήτου στενοχωρίας αὐτοῦ· διότι ἔλαβεν ὅμματα διπλᾶ, τουτέστι σωματικά, διὰ ὃν εἶδε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικά, διὰ ὃν ἐγνώρισε τοῦ κόσμου τὸν πλαστουργόν. Φανερὸν δὲ ἐστίν, ὅτι ἡ τυφλότης τῶν ὁμμάτων τῶν σωματικῶν ἐγένετο αἵτιον τοῦ φωτισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἐάν δὲ καλῶς στοχασθῆς, βλέπεις, ὅτι οἱ ἔχοντες ὅμματα καὶ μὴ πιστεύσαντες, ἐπαθον περισσοτέραν βλάβην τοῦ τυφλοῦ τοῦ φωτισθέντος καὶ πιστεύσαντος. Λύσας δὲ ὁ θεάνθρωπος τῶν ἀπόστολων τὴν ἀπορίαν διὰ τῆς ἀποκρίσεως αὐτοῦ, ἐπιφέρει τὰ ἔξης.

^{Ιωάν. 9, 5.} Εμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἐργα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

^{αὐτ. 8, 56.} Ινα κατανοήσῃς τὰ προκείμενα τοῦ σωτῆρος ἡμῶν λόγια, σημείωσον, ὅτι ἡμέραν μὲν λέγει τὴν περίοδον τῶν ἡμερῶν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς αὐτοῦ, καθὼς καὶ ὅταν εἶπεν, « Ἄβραὰμ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἡ- « γαλλιάσατο, οὐαὶ τῇ τὴν ἡμέραν τὴν » ἐμήν »· νύκτα δὲ ὀνομάζει τὸν σωματικὸν αὐτοῦ θάνατον, καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου ἀνθρώπινον αὐτοῦ χωρισμόν· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ διὰ τούτων τῶν ^{αὐτ. 12, 35.} λόγων ἐβεβαίωσεν, εἶπών, « Ἐτι μικρὸν

(ΚΥΡΙΑΚ. ΕΥΑΓΓΕΛ. ΤΟΜ. Α.)

» χρόνον τὸ φῶς μεθ' ἡμῶν ἐστί· περιπατεῖτε ἵνα μὴ σκοτία » ὑμᾶς καταλάβῃ ». Τοῦτο δέ, ὅπερ ἔφη ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀρμόζει καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ ἡμέρᾳ δηλονότι λέγεται ἡ περίοδος τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς παντὸς ἀνθρώπου, νὺξ δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ. Ἐγώ, λέγει ὁ θεάνθρωπος, ἵνα οὖ διαρκοῦσιν αἱ ἡμέραι τῆς ἐν κόσμῳ ζωῆς μου, πρέπον ἐστὶν, οὐαὶ ἐργάζωμαι τὰ ἐργα τοῦ θεοῦ καὶ πατρός μου τοῦ ἀποστείλαντός με εἰς τὸν κόσμον, ηγουν τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως καὶ τὰ εὑεργετικὰ θαύματα· « ἐργαται νύξ », ηγουν ἔρχεται ὁ θάνατος, καὶ τότε οὐδεὶς δύναται ποιῆσαι ἀρετῆς ἐργα. Σημείωσαι δέ, ὅτι οὐκ εἶπεν, ὅτε ἐγὼ οὐ δύναμαι ἐργάζεσθαι, ἀλλ' « ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι ». ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν καὶ μετὰ τὸν σωματικὸν αὐτοῦ θάνατον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν καὶ ἐως ἄρτι ἐργάζεται τὰς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐντεύξεις καὶ πρεσβείας ὑπὲρ ἡμῶν, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν βεβαίωσιν τοῦ κηρύγματος τῆς πίστεως, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀνθρώπων μετὰ θάνατον δύναται ἐργάζεσθαι· ἐπειδὴ ἡ πίστις παύει, ἡ μετάνοια ἀργεῖ, οἱ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς κόποι εἰσὶν ἀπρακτοι· ὅποιοι δὲ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, τοιοῦτοι καὶ διαμένομεν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ θεῖον ἔργον, ὅπερ τότε εὐθὺς ἔμελλε πρᾶξαι ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτισμὸς ἡν τοῦ τυφλοῦ, διὰ τοῦτο ἀναφέρει λόγον περὶ φωτὸς λέγων,

^{Ιωάν. 9, 5.} Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς φῶς εἰμὶ τοῦ κόσμου.

Οὐ μόνον ὡς θεὸς διὰ παντὸς φῶς ἐστὶ τοῦ κόσμου, τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἀστρα ἀνατέλλων εἰς τὸν κόσμον, πλάττων τὰ ὅμματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ φωτίζων ἀοράτως πάντα ἀνθρωπὸν ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ στὰν ὡς ἀνθρωπὸς περιεπάτει εἰς τὸν κόσμον, φῶς ἦν ἀρετῆς ὑπέρλαμπρον, φῶς θαυμάτων ἔξαισιον, φῶς φωτίζον τῶν τυφλῶν τὰ ὅμματα, φῶς πίστεως ἀγιον, ὃ πολλοὺς ἐφώτισε καὶ ἡγίασε. Διδάξας δὲ διὰ λόγου, ὅτι αὐτὸς ἐστὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, δείκνυσιν εὐθὺς καὶ διὰ τοῦ ἔργου, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ φωτεργάτης καὶ ὁ φωτοδότης καὶ ὁ διδοὺς τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις.

^{Ιωάν. 9,} **Ταῦτα εἰπὼν, ἐπτυσε χαμάι,**
^{6.} καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

^{Μάρκ. 10,} ^{52.} Οὐκ ἤδυνατο ἀρά γε ὁ θεάνθρωπος διὰ μόνου λόγου φωτίσαι καὶ ποῦτον τὸν τυφλόν, καθὼς καὶ τὸν Βαρτίμαιον, εἰπὼν πρὸς αὐτόν, « Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε »; **Ἡδύνατο, παντοδύναμος ὁν· οὐδεὶς τῶν πιστῶν περὶ τούτου ἀμφιβάλλει.** Λιὰ τί λοιπὸν κατασκευάζει πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος αὐτοῦ καὶ τὸν χοός, καὶ χοίει τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ; ἵνα δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ τοῦ ἀνθρώπου πλάστης καὶ δημιουργός. Καθὼς δὲ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπλασε τὸν ἀνθρώπον τὸ σῶμα, οὕτως εἰς τὸν καιρὸν τῆς φωτοδοσίας πηλὸν λαβὼν, ἐπλασε τοῦ τυφλοῦ τὰ ὅμματα. Τότε ἐμφυτήσας εἰς τὸν χοῦν, ἐδώκε τῷ ἀνθρώπῳ

ψυχὴν καὶ ζωὴν· νῦν πτύσας ἐπὶ τὸ χῶμα, ἐδώκε τῷ τυφλῷ χάριν καὶ δύναμιν φωτιστικήν· ἐκεῖ χοῦς, ὃδε πηλός· ἐκεῖ ἐμφύσημα, ὃδε πτύσμα· ἐκεῖ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου, ὃδε φωτισμὸς τοῦ τυφλοῦ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπτυσε, καὶ τὸν πηλὸν κατεσκεύασεν, ἵνα δείξῃ διὰ τῆς ὁμοιότητος τῶν πραγμάτων, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ δημιουργὸς καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ φωτός. Μήπως δὲ οὕτος ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς οὐδὲ ποσῶς εἶχε βολθούς; ὅθεν, ἵνα μὴ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος αὐτοὺς πλάσῃ, ἔθηκε τὸν πηλόν, καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ πτύσματος αὐτοῦ μετέβαλεν αὐτὸν εἰς βολθούς· πρὸς τούτοις δὲ ἐπτυσεν, ἵνα δείξῃ, ὅτι καὶ ὁ σίελος αὐτοῦ εἶχε θεραπευτικὴν δύναμιν, καθὼς καὶ αἱ χεῖρες καὶ τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτοῦ. Ἐχρισε λοιπὸν τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ,

^{10. 9.} **Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὡπαγε νίψαι εἰς**
^{7.} **τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ,** (ὁ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος). Λπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων.

Περιεχεῖτο ἡ πηγὴ τοῦ Σιλωάμ εἰς τὰ πρὸς ἀνατολὰς τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ· τῆς πηγῆς ταύτης τὰ ὄδατα ὑπεδέχετο μεγαλωτάτη κολυμβήθρα πρὸς χρήσιν τῶν ἐγκατοίκων, ἵτις ὠνομάζετο κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ· εἰς αὐτὴν τὴν κολυμβήθραν ἀπέστειλεν ὁ Κύριος τὸν τυφλόν, ἵνα νιψθῇ. Ἀλλὰ τίς ἡ χρεία ταύτης τῆς νίψεως; τῆς κολυμβήθρας τὸ ὄδωρ οὐκ ἤδυνατο ἀνοίξαι τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ· διὰ τί λοιπὸν ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν κολυμβήθραν; ἵνα

κατασταθῆ τὸ θαῦμα ἐπισημότερον, γνωστὸν εἰς πάντας καὶ ἀναμφίβολον· διότι, ὅσοι εὑρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, εἶδον τὸν τυφλὸν ἀπερχόμενον καὶ κεχρισμένον τοὺς δρόμους, ὁμοίως καὶ οἱ εὑρεθέντες εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἔπειτα εἶδον αὐτὸν ἐπιστρέφοντα καὶ τεθεραπευμένον.. Ἀπέστειλε δὲ αὐτὸν εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἵνα καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ δοκιμάσῃ. Καὶ ὁ μὲν Νεεμάν ὁ Σύρος ἡπίστησε, καὶ ἀπειθησεν, ὅτε προσετάγη ὑπὸ τοῦ Ἐλισσαίου λουσθῆναι εἰς τὸν Ἱερόδανην· μόλις δὲ μετὰ πολλῆς παρακλήσεως τῶν δούλων αὕτου κατεπείσθη· ὁ δὲ τυφλὸς οὗτος καὶ ὑπήκουσεν εὐθὺς τοῦ Κυρίου τὸ πρόσταγμα, καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι λαμβάνει τὸ φῶς διὰ τῆς νίψεως· Ἐχει δὲ καὶ ἄλλον λόγον ἡ τοιαύτη ἀποστολὴ πνευματικὸν καὶ μυστικῶτερον· ἡ μὲν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ἡ ἐρμηνευομένη ἀπεσταλμένος, ἐσήμαινε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· διότι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ θεοῦ

Ιωάν. 20., καὶ πατρός· διὸ καὶ ἔλεγε « Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς »· ὅθεν καὶ ἀπόστολος λέγεται, κατὰ τὸ

Ἐφρ. 3; 1. « Κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχεέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, Χριστὸν »· Ἰησοῦν ··· Ο. δὲ τυφλὸς ἐσήμαινε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἥτις διὰ τὴν ἀμαρτίαν στερηθεῖσα τοῦ πνευματικοῦ φωτός, καὶ ὡς τυφλῇ τῇ κτίσει λατρεύουσα παρὰ τὸν κτίσαντα, ἐφωτίσθη ὑπὸ τῆς Χριστοῦ χάριτος· διὸ καὶ ὁ προφήτης ὡς

ἴω. 61, 1. ἐξ προσώπου αὐτοῦ, ἔλεγεν « Εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριψμένους τὴν καρδίαν, κηρύ-

» ἔτι αἰχμαλώτοις ἀφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν ». Τὰ δὲ ὅδατα τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ προετύπουν τὸ ὅδωρ τοῦ ἀγίου βαπτίσματος· διότι καθὼς ὁ τυφλός, νιψάμενος ἐν αὐτοῖς, ἀπέβαλε μὲν τὴν τυφλότητα, ἐκτήσατο δὲ τὴν ὅρασιν, οὕτως οἱ ἐν τῷ ὅδατι τοῦ βαπτίσματος βαπτιζόμενοι, ἀπεκδύονται μὲν τὴν ἀμαρτίαν, ἐνδύονται δὲ τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος· διὸ καὶ φωτισμα ὀνομάζεται τὸ ἀγιον βάπτισμα· Ἔνιφθη οὖν ὁ τυφλὸς εἰς τὴν κολυμβήθραν, καὶ ἐπέστρεψεν οὐχὶ τυφλός, ἀλλ’ ὑγιῆς καὶ βλέπων..

Οἵ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον, οὐχ οὕτως ἐστὶν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι οὕτως ἐστὶν ἄλλοι δέ, ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστὶν ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι ἐγὼ εἰμί.

Καὶ οἱ γείτονες τοῦ τυφλοῦ, καὶ ὅσοι ἔθλεπον καὶ ἔγνωριζον αὐτὸν ὅντα τυφλόν, ὅρωντες αὐτὸν ὡμματωμένον καὶ βλέποντα, καὶ θαυμάζοντες, ὕρωπων ὁ εἰς τὸν ἄλλον, λέγοντες, οὕτως ἐστὶν ὁ τυφλός, ὅστις ἐκάθητο καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην; καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν, ἄλλοι δέ, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὅμοιος αὐτῷ· ἐκεῖνος δὲ μαρτυρῶν ἐκραύγαζεν, ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρότερον τυφλός. Βλέπε δὲ πῶς ὁ θεῖος εὐαγγελιζής ἐσημείωσε τὸ « καθήμενος καὶ προσαιτῶν », ἥγουν τὸ ὅτε ὁ τυφλὸς τοσοῦτον πένης ἦν καὶ ἀπορος, ὃστε, καθήμενος εἰς τὸν δρόμον, ἐζήτει ἐλεημοσύνην, ἵνα δεῖξῃ τὴν ἄρ-

ρήτον φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃστις οὐδὲ τοὺς εὔτελεστάτους ἀνθρώπους παρέβλεπεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς εὐσπλαγχνικῶς ἤλεει, καὶ εὐηργέτει πατρικῶς, καὶ ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπηλπισμένους εὐσπλαγχνίαν καὶ τὸ ἔλεος. Πληροφορθέντες δὲ οἱ γείτονες τοῦ τυφλοῦ καὶ οἱ αὐτὸν γνωρίζοντες, ὅτι αὐτὸς ἀληθῶς ἐστὶν ὁ πρότερον τυφλός, ἥρωτων αὐτὸν πῶς ἐθεραπεύθη.

^{Ιωάν. 9.} ^{10.} Ἐλεγον οὖν αὐτῷ, πῶς ἀνεῳχθησάν σοι οἱ ὄφθαλμοί;

Κεκλεισμένα ἦσαν, ὡς φαίνεται, πρότερον τῶν ὄμμάτων τοῦ τυφλοῦ τὰ βλέφαρα· διὰ τοῦτο ἐλεγον πρὸς αὐτόν, «Πῶς» ἀνεῳχθησάν σοι οἱ ὄφθαλμοί; ἢ τοῦτο σημαίνει τὸ πῶς ἀνέβλεψας, πῶς ἐθεραπεύθη τὸ πάθος τῶν ὄφθαλμῶν σου, πῶς βλέπεις, πρότερον τυφλὸς ὦν;

^{Ιωάν. 9.} ^{11.} Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν, ἀνθρωπὸς λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ εἶπέ μοι ὑπάγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι ἀπελθῶν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα.

Μετὰ παρότισίας μιγάλης καὶ συντομίας καὶ καθαρότητος καὶ τὸν ιατρὸν ἐφανέρωσε, καὶ τῆς ιατρείας αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐξήγησεν.

^{Ιωάν. 12.} Εἶπον οὖν αὐτῷ, πῶς ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει, οὐκ οἶδα.

Καταφρονητικὸν τὸ ἐρώτημα· οὐ λέγουσι, ποῦ ἐσὶν ἐκεῖνος ὁ θαυματουργὸς ἀνθρωπός; ἢ ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος, δοτις ἡνοίξε τοὺς ὄφθαλμούς σου; ἢ καν ποῦ ἐστιν ὁ Ἰησοῦς; ἀλλὰ μόνον ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; Ὁθεν φαίνεται, ὅτι οὐκ ἐξ εὐλαβείας, ἀλλ' ἐκ κακίας ἥρωτων, ἵνα, μαθόντες τίς ἐστιν ὁ ιατρός, παραδώσωσιν αὐτὸν ὡς καταφρονητὴν τοῦ σαββάτου. Λύξαντι δὲ ἡ πιθανότης, ἐπειδὴ βλέπομεν, ὅτι ἐφερον τὸν τυφλὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους.

Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτὲ τυφλόν.

Ἐφερον τὸν πρώην τυφλόν, καὶ ἐστησαν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων, ἵνα αὐτοὶ ἀνακρίνωσιν αὐτόν, καὶ κατηγορήσωσι τὸ θαῦμα καὶ τὸν θαυματουργόν· ἐπειδὴ τὸ θαῦμα γέγονε τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

^{Ιωάν. 9.} ^{13.} Ἡν δὲ σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς.

Ἐσημείωσεν δὲ εὐαγγελιστὴς καὶ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα παραστήσῃ, ὅτι οἱ Ιουδαῖοι ἐλυττησαν καὶ ἐξεμάνησαν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου καὶ πηλὸν κατεσκεύασεν ὁ Κύριος, καὶ τοὺς ὄφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ ἐπέχρισε, καὶ ἀπέστειλεν αὐτόν, ἵνα νιψθῇ εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ἀλλὰ διὰ τί ὁ θεάνθρωπος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου οὐ μόνον τοῦτον τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν ἐθεράπευσεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνδρα, ὃς τις εἶχε ἔηρὸν τὴν χεῖρα, καὶ

^{Ματ. 12.} τὴν γυναικα τὴν συγκύπτουσαν, καὶ τὸν
^{10.} λόρωπικὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καὶ
^{Λουκ. 13.} ^{11.} ὑδρωπικὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καὶ
^{12.} τὸν παράλυτον ἐν τῇ Προθατικῇ κολυμ-
^{13.} βάσιν. ^{5.} ^{9.} Βήθρα; ἵνα τὰς περὶ τοῦ σαββάτου δεισι-
^{2.} δαιμονίας τῶν Ἰουδαίων διορθώσῃ καὶ
^{14.} δεῖξῃ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Κύριος καὶ δεσπό-
^{της} καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ σαββάτου.
^{Μάρκ. 2.} Διὸ καὶ ὅτε οἱ Ἰουδαῖοι ἐσκανδαλίζοντο,
^{27.} βλέποντες τοὺς μαθητὰς τίλλοντας τοὺς
^{8.} στάχυας ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου, ἥ-
^{λεγχεν} αὐτούς, λέγων, « Τὸ σάββατον
[»] διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, καὶ οὐχ ὁ
^{Ματ. 12.} ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον». ὁμοίως καὶ
^{8.} ἄλλοτε, « Κύριος γάρ ἐστι τοῦ σαββά-
[»] τοῦ ὁ υἱὸς τοῦ ἄνθρωπου». Οἱ οὖν Φαρι-
<sup>σαῖοι, ὅτε παρέστησαν τὸν τυφλὸν ἐνώπιον
^{αὐτῶν,} ἡρώτησαν αὐτὸν.</sup>

^{Ιωάν. 9.} Πάλιν οὖν ἡρώτων αὐτὸν καὶ οἱ
^{15.} Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ
^{εἶπεν} αὐτοῖς, πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ^{16.}
^{τοὺς} ὄφθαλμούς μου, καὶ ἐνιψάμην,
^{καὶ} βλέπω.

Πρῶτον μὲν οἱ γείτονες καὶ οἱ παρευ-
^{ρεθέντες} ἡρώτησαν τὸν τυφλὸν περὶ τοῦ
^{πῶς} ἰατρεύθη· ἔπειτα δὲ πάλιν ἡρώτησαν
^{αὐτὸν} καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ δὲ τυφλὸς οὐδὲ
^{ἔφοβήθη} οὐδὲ ἐδειλίασεν, ἀλλ' ἐκεῖνα, ἀ
^{καὶ} πρότερον εἶπε, τὰ αὐτὰ πάλιν λέγει
^{συντομώτερον} παρεσιώπησε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ
^{Ἰησοῦ}, καὶ τὸ « ἐποίησε πηλόν », καὶ
^{τὸ} « εἶπέ μοι, ὅπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν
[»] τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι », ἵσως ἵνα μὴ
^{περισσοτέραν} ἀφορμὴν λάβωσιν οἱ Φαρι-
^{σαῖοι πρὸς κατηγορίαν τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ,}
^{ώς ποιήσαντος καὶ προστάξαντος ἐργα-}

σίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Μήπως
^{δὲ} ὁ τυφλός, ἐπειδὴ καὶ ἤκουσε τοὺς ἀγα-
^{γόντας} αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους διη-
^{γησαμένους αὐτοῖς, δσα αὐτὸς πρότερον} ἐμαρτύρησε, διὰ τοῦτο συντομώτερον ἀπε-
^{κρίθη;} ἢ μήπως, ἐπειδὴ ὁ εὐαγγελιστὴς
^{ἐσημείωσε} τὴν πλέον περιεστατωμένην τοῦ
^{τυφλοῦ πρὸς τοὺς γείτονας αὐτοῦ ἀπόκρι-^{17.}}
^{σιν, περιληπτικῶς} ἔγραψε τὴν πρὸς τοὺς
^{Φαρισαίους.} Ἀκούσατε δὲ τί πρὸς ταῦτα
^{ἀποκρίνονται οἱ Φαρισαῖοι.}

Ἐλεγον οὖν τῶν Φαρισαίων τινές,
^{Ιωάν. 9.} οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ
^{Θεοῦ,} ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλ-
^{λοι} ἔλεγον, πῶς δύναται ἄνθρωπος
^{ἀμαρτωλὸς} τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν;
^{Καὶ σχίσμα} ἦν ἐν αὐτοῖς.

Τινὲς τῶν Φαρισαίων, ἥγουν οἱ κακό-
^{τροποί} καὶ οἱ φθονεροί καὶ δεισιδαίμονες,
^{ἔλεγον,} ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐπειδὴ οὐ
^{φυλάττει τὸ σάββατον, οὐκ ἔστιν ἄνθρω-^{18.}}
^{πος ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ.} Ἄλλοι δὲ
^{χρηστοηθέστεροι} καὶ φρονιμώτεροι ἔλεγον,
^{πῶς δύναται ἄνθρωπος, παραβάτης τοῦ}
^{νόμου καὶ ἀμαρτωλὸς, ποιεῖν τοιαῦτα ἔξαι-^{19.}}
^{σια θαύματα;} Οθεν σχίσμα καὶ διαιρεσίς
^{γέγονε μεταξὺ} αὐτῶν. Εἰς τοιαύτην δὲ
^{κατάστασιν} ἔφερεν αὐτοὺς ἡ πρόληψις καὶ
^{ὁ φθόνος, ὥστε, καὶ διδάσκαλοι ὅντες, καὶ}
^{τὸν νόμον ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντες, οὐκ}
^{ἡσχύνθησαν ἐρωτῆσαι τὸν τυφλὸν τὸν}
^{ἀμαθῆ καὶ προσαίτην, τί λέγει περὶ τοῦ}
^{Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τίνα αὐτὸν νομίζει.}

Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν, σὺ τί ^{Ιωάν. 4.}
^{17.}

λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἥνοιξέ σου τοὺς ὁφθαλμούς; Οδὲ εἶπεν, ὅτι προφῆτης ἐστίν.

Ἡρώτησαν τὸν τυφλόν, οὐχ ὅτι ἐπεθύμουν, ἵνα μάθωσι παρὸ αὐτοῦ τίς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἀλλ’ ἐπειδὴ προλαβόν εἶπον «ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ». Ἡκουσε δὲ ταῦτα ὁ τυφλός, ἡρώτησαν σπουδάζοντες, ὅπως καὶ αὐτὸς κατακρίνῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς παραβάτην τοῦ νόμου, καὶ ἐπομένως σκεπασθῆ καὶ ἔξουδενωθῆ τὸ μέγα θαῦμα. Ἀλλ’ ὁ τυφλὸς ἐμεινεν ἀμετάβλητος, καὶ μηδὲν φορηθείς, ἀνυποστόλως εἶπεν, ἐγὼ λέγω, ὅτι ἐκενος, ὅστις ἐχάρισέ μοι τὸ φῶς τῶν ὁφθαλμῶν μου, προφήτης ἐστί. Γνωστὸν ἦν ἐνδεχομένως εἰς τὸν τυφλόν, ὅτι οἱ προφῆται εἶχον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα.

Ιωάν. 9,
18.

Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.

Οὐκ ἐπίστευσαν, λέγει, οἱ Ἰουδαῖοι, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Τί δέ; ἐπίστευσαν ἀρά γε μετὰ ταῦτα, ἥγουν μετὰ τὴν πράσκησιν καὶ βεβαίωσιν τῶν γονέων τοῦ τυφλοῦ; οὐχί διότι καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἀπίστοι ἐμειναν, καθὼς φανερὸν ἐστὶν ἐκ τῶν ἔξης λόγων τοῦ εὐαγγελίου. Τὸ δὲ «ἕως ὅτου», καὶ τὸ «ἕως ἄν», καὶ τὸ «ἕως οὖν» παρὸ τῇ θείᾳ γραφῇ οὐ σημαίνουσι πάντοτε κακῷον ὠρισμένον, καὶ τέλος ἔχοντα, ἀλλ’ ἀόριστον, καὶ ἀτελεύ-

τητον· μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ περὶ τοῦ κόρακος εἰρημένον, «Καὶ ἐξελθὼν οὐκ ἀνέστρε- Γεν. 8, 8.
» ψεν ἔως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὅδωρ ἀπὸ τῆς
» γῆς», καὶ τὸ «Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἔως ψαλ. 100,
» ἀν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν
» ποδῶν σου», καὶ τὸ «οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτόν- Ματθ. 1,
» τὴν ἔως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν
» πρωτότοκον», καὶ τὸ «Ἴδοὺ ἐγὼ με- ἀντ. 28,
» θ’ ὑμῶν εἴμι πάσας τὰς ἡμέρας ἔως τῆς
» συντελείας τοῦ αἰῶνος». Διότι δὲ κόρακος
οὐδέποτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ
διότι οὐδὲ τοῦ Θεοῦ διὰ παντὸς κάθηται ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς
ὑψηλοῖς, καὶ ἡ ἀγία θεοτόκος πάντοτε καὶ
ἀεὶ παρθένος ἐστί, καὶ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς Χριστός οὐ μόνον ἔως τῆς συντελείας
τοῦ κόσμου εὑρίσκεται μετὰ τῶν ἀποστό-
λων καὶ τῶν δικαίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦ-
τα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν ἀτελευτήτων αἰώ-
νων. Ἐκάλεσαν δὲ τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ
οἱ Φαρισαῖοι, ἐλπίζοντες, ὅτι αὐτοὶ, φοβη-
θύντες τὴν ἔξουσίαν αὐτῶν, σιωπήσουσι
τὸ θαῦμα.

Καὶ ἡρώτησαν αὐτούς, λέγοντες, Ιωάν. 19.
οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς
λέγετε, ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς
οὖν ἄρτι βλέπει;

Μετὰ πανουργίας ἐρωτῶσι, σκοπὸν ἔ-
χοντες φοβίσαι τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ,
καὶ οὕτως αὐτοὶ ἀρνηθῶσι τὴν ἀλήθειαν
«Ον ὑμεῖς λέγετε», ὑμεῖς δηλαδὴ οἱ γο-
νεῖς αὐτοῦ λέγετε, ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη,
πλὴν οὐδὲ ἡμεῖς, οὐδὲ ἄλλος τις εἰς τοῦτο
πείθεται. Ἀλλ’ ἐπλανῶντο οἱ τρισάθλιοι
διότι ἡ ἀλήθεια ὅσον ἔξταζεται, τοσοῦτον

λάμπει· αὐτοὶ ἡλπίζον, ὅτι διὰ τῆς ἔξετάσεως εὑρίσκουσι τρόπον κρύψαι τὸ θαῦμα· ὅσον δὲ περὶ σσότερον ἔξήταζον, τοσοῦτον βεβαιότερον καὶ θαυμασιώτερον αὐτὸ ἀπεδείχνυσον.

^{κατόθ. 20.} Ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ, καὶ εἶπον· οἴδαμεν, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἴδαμεν· ή τίς ἦνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει.

^{ιωάν. 9.} Ομολογοῦσιν οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, ὅτι ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ υἱὸς αὐτῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· περὶ δὲ τοῦ πῶς καὶ τίς ιάτρευσεν αὐτὸν ἀπεκρίθησαν, οὐκ οἴδαμεν. Αὐτὸς ὁ υἱὸς ἡμῶν, ὁ πρότερον τυφλός, ἔχει ἔτη ἡλικίας ἀρκετά· αὐτὸν λοιπὸν περὶ τούτου ἐρωτήσατε. Ἄλλ' ἀρά γε ἀληθῶς οὐκ ἐγίνωσκον, πῶς καὶ τίς ιάτρευσε τὸν υἱὸν αὐτῶν; ἐγίνωσκον ἀναμφιβόλως, ἀλλ' εἶπον, τὸ «οὐκ οἴδαμεν», ἐπειδὴ ἐφορεῖτο τοὺς Ἰουδαίους.

^{22.} ^{ιωάν. 9.} Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφορεῖτο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γάρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὄμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσύνάγωγος γένηται· διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον, ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.

^{23.} Βλέπε πῶς ὁ φόρος διώκει ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἀλήθευτον, καὶ

φέρει τὸ ψεῦδος. Ἐφορεῖτο δὲ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ τοὺς Ἰουδαίους, καθότι αὐτοὶ προλαβόντες συνεφώνησαν, ἵνα, ὅστις ὄμολογήσῃ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, διαπροσδοκώμενος Μεσίας, ἐκεῖνος διωχθῆ εὐθὺς ἀπὸ τῆς συναγωγῆς αὐτῶν. Ἰδόντες δὲ οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι οὐδὲ διὰ τοῦ τυφλοῦ οὐδὲ διὰ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐδυνήθησαν κατορθῶσαι ἐκεῖνο, δπερ ἡθελον, πάλιν προσκαλοῦσι τὸν ποτὲ τυφλόν.

^{24.} Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἰωάν. 9, ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αυτῷ, Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστὶν.

Ἐπειδὴ εἶδον, δτι οὐκ ἐδυνήθησαν κρύψαι τὸ θαῦμα, ἄλλον τρόπον μετέρχονται ὑποκριτικὸν καὶ δόλιον· οὐ λέγουσι πρὸς τὸν τυφλὸν φανερὰ καὶ ἀναίσχυντα, Ἀρνήθητι, ὅτι δὲ οὐδὲ τοῦ σχήματος τῆς εὐλαβείας σπουδάζουσι πεῖσαι αὐτόν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς παραβάτης τοῦ νόμου, ἐστὶν ἄνθρωπος ἀμαρτωλός· δόξασαι, λέγουσι, τὸν θεόν, διότι αὐτὸς ἐδωκέ σοι τὸ φῶς· ὁ Χριστὸς οὐδὲν ἐποίησεν, αὐτὸς οὐκ ἐθεράπευσέ σε, ἡμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἄνθρωπος ἀμαρτωλός, ἐπειδὴ καταφρονεῖ τὸ σάββατον. Ἀκούεις ἀφροσύνην καὶ μωρίαν; προστάττουσι τὸν τυφλόν, ἵνα τὸν μὲν θεὸν δοξάσῃ διὰ τὸ γεγονός θαυμάτιον, τὸν δὲ Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐργάτην τοῦ θαύματος, κατακρίνῃ ὡς παράνομον καὶ ἀμαρτωλόν.

ἰωάν. 9,
25.

Ἄπεκριθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἀμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, δτι τυφλὸς ὡν, ἅρτι βλέπω.

Ἐδίστασεν ἀρά γε ὁ τυφλὸς η̄ ἐφοβήθη, καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν· εἰ ἀμαρτωλός ἐστιν οὐκ οἶδα; οὐδαμῶς διότι αὐτὸς καὶ ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων ὥμολογησεν, δτι ὁ Χριστὸς ἐστὶν προφῆτης, καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ. ^{αὐτοῦ. 38.} Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶπε, « Πιστεύω, Κύριε » καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ ». ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἦσαν νομοδιδάσκαλοι, αὐτὸς δὲ ἀμαθής, ὥμολογήσας, δτι οὐκ οἶδεν ἀμαρτωλός ἐστὶν ὁ Ἰησοῦς η̄ δίκαιος, ἔπαινος μὲν τὴν διὰ λόγου φιλονεικίαν, ἔθεται ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

ἰωάν. 9,
26.

Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἥνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

Καλὴ η̄ ἀκριβής καὶ ἐπαναδιπλασιαζομένη ἔρευνα, δταν ὁ σκοπὸς καλός· ἐπειδὴ ἐπιθετικοὶ τὴν ἔκσταζομένην ὑπόθεσιν· ἀλλ' οἱ Φαρισαῖοι δολερῶς ἐπαγελάμβανον τὰ αὐτὰ ἔρωτήματα, ἐλπίζοντες, δτι ὁ τυφλὸς η̄ ἀμνημονεῖ κἀν μίαν τῶν περιστάσεων, ὃν πρότερον εἶπε, καὶ οὕτως ἀκυροῦται η̄ μαρτυρία αὐτοῦ, η̄ πάλιν ἀναφέρει τὴν πλάσιν τοῦ πηλοῦ καὶ τὸ

χρίσμα καὶ τὴν νύψιν, καὶ οὕτως αὐτοῖς κατακωδωνίσαντες τὴν τοῦ σαββάτου παράβασιν, καταδικάσουσι τὸν Ἰησοῦν, ὡς τοῦ σαββάτου παραβάτην. Ἀκουσον ὅμιλος μετὰ πόσης φρονήσεως ἀποκρίνεται ὁ τυφλός, ἐπὶ καλοῦ ἐξηγήσας τὴν δευτέραν αὐτῶν ἐρώτησιν.

Ἀπεκρίθη αὐτοῖς, εἶπον ὑμῖν ἦδη, ^{αὐτοῦ. 27.} καὶ οὐκ ἤκουσατε τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

Εἶπα, λέγει, προλαβὼν πῶς ἥνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ οὐκ ἤθελήσατε ἀκοῦσαι· διὰ τί πάλιν ἔρωτάτε, καὶ θέλετε ἀκοῦσαι τὰ αὐτά; μήπως ἔρωτάτε πάλιν, θέλοντες καὶ ὑμεῖς, καθὼς καὶ ἐγώ, γενέσθαι μαθηταὶ αὐτοῦ;

^{ἰωάν. 9,} Ελοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶ-^{28.} πον, Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ὑμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταὶ.

Ἐπὶ τὰς ὥρεις καταφεύγουσιν δσοι οὐδὲ ἀπόκρισιν ἔχουσιν οὐδὲ λόγον. ὥρεισαν λοιπὸν τὸν τυφλόν· σύ, εἶπον, εἶ μαθητὴς ἐκείνου, ἥμεῖς ἐσμὲν μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως. Σημείωσαι δὲ πρώτον μέν, δτι τόσον μῆσος εἶχον πρὸς τὸν Χριστόν, ὃστε οὐδὲποτε ἀνέφερον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλὰ πρῶτον μὲν εἶπον « Οὗτος ὁ ἀνθρωπός », ἐπειτα δὲ « Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ »; μετὰ ταῦτα « Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου ». δεύτε-^{αὐτ. 9, 16.} ρον, δτι εἰς μάτην ἐκαυχῶντο, δτι εἰσὶ μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως· διότι, ἐὰν ἤκουον καὶ κατελάμβανον τὰ μαθήματα τοῦ Μωϋσέως, ὑπήκουον τῷ Χριστῷ, καὶ

εγίνοντο μαθηταὶ αὐτοῦ· ἐπειδὴ ὁ Μωϋσῆς
καθαρῶς περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐλάλησε, λέ-
Δευτ. 18. γων, «Προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου, ὃς
15. ἐμέ, ἀναστήσει σοι Κύριος ὁ θεός σου· αὐ-
αὐτ. 19. » τοῦ ἀκούσεσθε. Ὁ ἄνθρωπος, ὃς ἐὰν μὴ
» ἀκούσῃ ὅσα ἀν λαλήσῃ ὁ προφήτης ἐκεῖ-
» νος ἐπὶ τῷ ὄνόματί μου, ἐγὼ ἐκδικήσω
» ἐξ αὐτοῦ». «Οθεν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν
πρὸς τοὺς Ιουδαίους ἔλεγεν, «Ἐσιν ὁ κατη-
Ιωάν. 5. » γορῶν ὑμῶν Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἥλπι-
45. αὐτ. 46. » κατε· εἰ γάρ ἐπιστεύετε Μωσῆς, ἐπι-
» στεύετε ἀν ἐμοί· περὶ γάρ ἐμοῦ ἐκεῖνος
» ἔγραψεν. » Ἀκουσον δὲ καὶ τὴν ἔξῆς
ἀλαζονείαν τῶν Φαρισαίων.

αὐτ. 9. **Ημεῖς οἴδαμεν, ὅτι Μωσῆς λελά-**
29. **ληκεν ὁ θεός τοῦτον δὲ οὐκ οἴδα-
μεν πόθεν ἐστίν.**

αὐτ. 13. **Οπως καὶ ἀν ἐκλάβης τὸ πόθεν· βλέ-**
25. **πεις, ὅτι οἱ Ιουδαῖοι φεύδονται, λέγοντες,**
56. **«Οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστί·» διότι, ἐὰν
τὸ πόθεν σημαίνῃ τοὺς γονεῖς καὶ
συγγενεῖς, αὐτοὶ ἐγώριζον αὐτούς· διὸ
» ἔλεγον, «Οὐχ οὗτος ἐστίν ὁ τοῦ τέκτονος
» υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαρι-**
» **άμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ**
» **Ἰωσῆς καὶ Σίμων καὶ Ιούδας;** καὶ αἱ
» **ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς**
» **ἐισίν;»** Ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὴν πατρίδα,
αὐτ. 26. **καὶ ἡ πατρὶς τοῦ Ἰησοῦ γνωστὴ ἡν αὐ-**
69. **τοῖς ἐξ οὗ ἔλεγον, «Καὶ σὺ ἡσθα μετὰ**
» **Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου».** Ἐὰν δὲ τὸ πό-
θεν σημαίνῃ τὸ πόθεν ἐρχεται ἡ τὸ
πόθεν πέμπεται, πάλιν φεύδονται· διότι
πόθεν αὐτοὶ ἐγίνωσκον, ὅτι ὁ θεός ἐλάλησε
τῷ Μωϋσῇ; φανερὸν, ὅτι ἐκ τῶν γραφῶν·

(ΚΥΡΙΑΚ. ΕΥΑΓΓΕΛ. ΤΟΜ. Α.)

ἀλλ' αἱ γραφαὶ διδάσκουσι καὶ περὶ τοῦ
πόθεν ἐρχεται ὁ Χριστός πρὸς τούτοις
καὶ ὁ πρόδρομος Ἰωάννης, καὶ αὐτὸς ὁ
Ἰησοῦς ἐκήρυξεν, ὅτι ἀπ' οὐρανοῦ ἥλθε,
καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς ἐπέρθη εἰς
τὸν κόσμον· ἐβλεπον δὲ καὶ τὰ ἔξαισια
θαύματα τοῦτο μαρτυροῦντα. Ἀκουε δὲ
πῶς ἀπαντᾷ εἰς τὰ τῶν Φαρισαίων ψευ-
δολογήματα ὁ τυφλός.

Απεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν Ιωάν. 9.
αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστὸν
30. ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν
ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

Βλέπε, πῶς ὁ θεός σοφίζει καὶ τοὺς ἀ-
μαθεῖς· βλέπε τὸν λόγον τοῦ προφήτου
Δαΐδη ἐνεργούμενον «Κύριος σοφοῖ τυ- Ψαλ. 145.
» φλούς». Ἐλέγχει ὁ ἀμαθὴς τυφλὸς τοὺς
δοκοῦντας σοφοὺς Φαρισαίους, καὶ σὺν
τῷ ἐλέγχῳ ἀποδεικνύει τὴν ἀγιότητα
καὶ δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· θαυ-
μαστόν, λέγει, παράδοξον πρᾶγμα, ὅτι ὑμεῖς
οἱ διδάσκαλοι, οἱ μελετῶντες τὸν τοῦ θεοῦ
ὑόμον, καὶ ἐπαγγελλόμενοι ἀγιωσύνην,
ἀγνοεῖτε πόθεν κατάγεται τοιοῦτος θαυ-
ματουργὸς ἄνθρωπος· καὶ δύμας οὗτος ὁ πα-
ρὸς ἡμῶν ἀγνοούμενος ἦγοιξε τοὺς ὀφθαλμούς
μου. Ταῦτα δὲ εἰπών, προστίθησι τὰς
ἀποδείξεις τῆς ἔξουσίας καὶ χάριτος τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγων.

Οἴδαμεν δέ, ὅτι ἀμάρτωλῶν ὁ Ιωάν. 9.
θεός οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεο-
σεβὴς ἡ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ,
τούτου ἀκούει.

Καὶ αὐτὴν ἡ θεία γραφὴ διδάσκει τὸ ἀμαρτωλῶν δ.θεὸς οὐκ ἀκούει « Ἀδικίαν εἰ » ἐθεώρουν ἐν καρδίᾳ μου, μὴ εἰσακούσατω ^{Ψαλ. 65,} » μου Κύριος.—^{17.} Οταν ἔκτείνητε τὰς χεῖρας, ^{15.} ^{16.} » ἀποστρέψω τοὺς ὄφθαλμούς μου ἀφ' ὧν » μῶν, καὶ ἐὰν πληθύνητε τὴν δέησιν, » οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἱ γὰρ χεῖρες » ὑμῶν αἴματος πλήρεις»· καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ παρόμοια εὑρίσκεις ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ. Σημείωσαι δέ, ὅτι ταῦτα λέγει ὁ θεὸς περὶ τῶν ἀμετανοήτων, περὶ ἐκείνων δηλαδή, οἵτινες ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ οὐδέποτε λαμβάνουσιν ἔννοιαν μετανοίας καὶ διορθώσεως. ^{42.} Οσοι δὲ προστρέχουσιν εἰς τὴν μετάνοιαν, ἐκείνων τὴν δέησιν ὁ θεὸς εὐθὺς εἰσακούει εἰσήκουσε ^{λαοῦ. 23,} τὸ « Μνήσθητί μου, Κύριε » τοῦ ληστοῦ, ^{18.} ^{13.} τὸ « Ο θεὸς ἐλάσθητί μοι » τοῦ τελώνου, τὴν μετὰ δακρύων προσευχὴν τῆς πόρνης ἐνομοθέτησεν, ἵνα ζητῶμεν τὴν ἀφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων ἡμῶν, λέγοντες, « Ἀφες ἡμῖν τὰ ὄφειλήματα ἡμῶν· » ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτι παραδοξότερον τοῦτο ἐστί, καὶ αὐτὴν τὴν χάριν τῶν θαυμάτων ἐνίστε δίδωσιν ὁ θεὸς τοῖς ἀμαρτωλοῖς πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀλλων· « Πολλοί, » λέγει, ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, » Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ δόνόματι προεφητεύσατε με, καὶ τῷ σῷ δόνόματι δαιμόνια » ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῷ δόνόματι δυνάμεις ^{22.} ^{23.} » πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, διτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· » ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν». Μὴ νοήσῃς λοιπὸν τὸ « Ἀμαρτωλῶν ὁ θεὸς οὐκ ἀκούει » γενικὸν καὶ καθολικόν εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ ὑπό-

θεσιν· τὸ δὲ ἔξῆς, ἥγουν τὸ « ἐάν τις » θεοσεβῆς ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆι, » τούτου ἀκούει » γενικώτατόν ἐστι καὶ καθολικώτατον· διότι εἰσακούει ὁ θεὸς τὰς ἐπὶ σωτηρίᾳ δεήσεις πάντων τῶν σεβομένων αὐτὸν, καὶ φυλαττόντων τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καθὼς τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον διδάσκει διὰ στόματος τοῦ προφήτου, λέγον, « Ἐγγὺς κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις ^{Ψαλ. 143,} ^{19, 20.} » αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ· θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει, καὶ τῆς δεήσεως » αὐτῶν εἰσακούσεται ». Μετὰ δὲ ταῦτα μεγαλύνει ὁ τυφλὸς τοῦ θαύματος τὸ μέγεθος, λέγων.

^{32.} Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκουόσθη, ὅτι ^{Ιωάν. 9,} ἥνοιξέ τις ὄφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἡνὶ οὗτος παρὰ θεοῦ, ^{αὐτ. 33.} οὐκ ἤδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

Λπὸ κτίσεως κόσμου, λέγει, οὐκ ἤκουόσθη, ὅτι ἀνθρωπος ἥνοιξε τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀνθρώπου, ὅτις ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθη τυφλός. Καὶ ἀληθῶς οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πρὸ νόμου δικαίων, οὐδὲ τῶν ἐν νόμῳ ἀγίων προφητῶν, οὐδὲ τῶν μετὰ τὴν χάριν ἀποστόλων καὶ μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐτέλεσε τοιοῦτον παράδοξον, θαύμα. Καὶν ὁ Χριστός, λέγει ὁ τυφλός, οὐκ ἦν ἀνθρωπος παρὰ θεοῦ ἀπεσταλμένος, οὐδέν, ἥγουν οὐδὲν ἔργον τοσοῦτον παράδοξον, ἐδύνατο πρᾶξαι. Ἰσχυρὸν τοῦ τυφλοῦ τὸ ἐπιχείρημα! • Ακούε δὲ τι πρὸς τοῦτο ἀποχρίγονται οἱ Φαρισαῖοι·

^{10άν. 9.} ^{14.} Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ

σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἔξεβαλον αὐτὸν ἔξω.

^{πρ. 5.} «Τίδοù γάρ, εἶπεν δὲ προφήτης Δαθίδ, ἐν
^{6.} »ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις
 »ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου, » σημαίνων τὴν τοῦ Ἀδὰμ ἀμαρτίαν, μεθ' ἣς πάντες γεννώμεθα. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀληθῶς ἐν ἀμαρτίαις ὅλος ἐγεννήθη ὁ τυφλός· οἱ Φαρισαῖοι δμως οὐ κατὰ τοῦτο εἶπον ταῦτα τὰ λόγια· διότι τοῦτο ἐστὶ κατηγορία καὶ παντὸς ἀνθρώπου· κατὰ τοῦτο πᾶς ἀνθρωπὸς ἐγεννήθη ὅλος ἐν ἀμαρτίαις· ἀλλ' ἐννόουν ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἐζήτησαν οἱ θεῖοι ἀπόστολοι, λέγοντες,
^{κατ. 9.} ^{2.} «Ραθβί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἡ οἵ γονεῖς αὐτοῦ, ήνα τυφλὸς γεννηθῆ; » ἥγουν ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι, δτι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ τυφλοῦ διὰ ἄλλου προτέρου σώματος αὐτῆς ἡμαρτε πρὶν ἡ μεταβῆ ἐν τῷ τότε σώματι αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν τοιοῦτοι ἀμαρτωλοί· σὺ λοιπόν, λέγουσι, τοιοῦτος ὡν ἀμαρτωλός, διδάσκεις ἡμᾶς τοὺς καθαροὺς καὶ ἀγίους; Ταῦτα δὲ εἰπόντες, ἔξεβαλον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱεροῦ.

^{κατ. 9.} ^{35.} «Ηκουσεν δὲ Ἰησοῦς, δτι ἔξεβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εύρων αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ, σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Ατιμάζεται δὲ τυφλὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τιμᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· ἐστερήθη τοῦ ἱεροῦ, καὶ εὑρε τοῦ ἱεροῦ τὸν δεσπότην· ἐχωρίσθη ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡνῶθη μετὰ τοῦ Θεοῦ. Σὺ δὲ σημειώσον τὸ «ἡκουσεν δὲ Ἰησοῦς»· διότι αὐτὸ σημαίγει,

δτι, ὅπόταν δὲ ἀγάπην αὐτοῦ ὑβριζώμεθα, καὶ διωκώμεθα, αὐτὸς ἀκούει τὰς περιφρονήσεις, καὶ βλέπει τοὺς διωγμούς· δθεν ἐρχεται πρὸς παραμυθίαν καὶ ἀντίληψιν ἡμῶν. Ἡρώτησε δὲ ὁ θεάνθρωπος τὸν τυφλόν, εὖν πιστεύῃ, οὐχ ὡς ἀγνοῶν, ἀλλὰ θέλων διδάξαι αὐτόν, δτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκοῦσαι παρὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ τῆς πίστεως αὐτοῦ τὴν ὁμολογίαν.

Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· τίς ^{κατ. 9.} ^{36.} ἐστι, Κύριε, ήνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

Φανερὸν λοιπόν, δτι ἡγνόει δ τυφλός, δτι δ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν δ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, προφήτην δὲ μόνον ἐνόμιζεν αὐτὸν καὶ ἀγιον ἀνδρα· δθεν ἡρώτα αὐτόν τὶς ἐστιν δ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ήνα πιστεύσῃ εἰς αὐτόν;

Εἶπε δὲ αὐτῷ δ Ἰησοῦς· καὶ ἐώ- ^{κατ. 9.} ^{37.} ρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνος ἐστίν.

Διὰ τί οὐκ ἀπεκρίθη δ Κύριος κατ' εὐθεῖαν, ἐγὼ εἰμί, ἀλλὰ πλαγίας «Καὶ ἐώρακας αὐτόν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, » ἐκεῖνος ἐστίν». ήνα ἀναμνήσῃ τὸ θαῦμα· «Καὶ ἐώρακας αὐτόν», ἥγουν εἶδες πρὸ δλίγου, δταν ἔλαθες τὸ φῶς, τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὰ θαυμάσια· καὶ ήνα διδάξῃ, δτι δ υἱὸς τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστι λόγος ἀστροφος, ἀλλ' αὐτὸς δ σεσαρκωμένος Χριστός, αὐτόν, λέγει, τὸν ἀνθρωπον, δν βλέπεις καὶ δν ἀκούεις λαλοῦντα μετὰ σοῦ, αὐτὸς ἐστὶν δ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἄρ. 38.

Ο δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ
προσεκύνησεν αὐτῷ.

Οὐ μόνον ὠμολόγησεν εὐθύς, ὅτι πι-

στεύει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν
τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν προσκυνητικὴν
λατρείαν αὐτῷ προσέφερεν.